

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

Β'.
ΦΗΓΗΘΗΚΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο πρίγκιπ Γαβριέλι ανέλαβε από την προστασία του την κόρη του μαγείρου του, την ωραία Φαουστίνα, της οποίας εμμέντερη την καλλιτεχνική ιδιοφυία και πώς την έστειλε μαζί με την αδελφή της και τη θεά της στη Νεάπολη, για να σπουδάσει μουσική.

Ο απάλητος πρίγκιπ, αν άποράσσει να ίσποθηρήξη τη νεαρή καλλιτέχνη, το έκανε μόνο και μόνο χάριν του ταλέντου της, χωρίς να περιμένη τίποτε άλλο εκ μέρους της προστατευμένης του, παρά να την ιδή μιά μέρα αιδού πρώτης γοαμής.

Μόλις έπραγματοποίησε την ώραία του αυτή πράξη, τη διηγήθηκε στη φιλενάδα του Όνωρινα και στους φίλους του, οι οποίοι βρήκαν έτσι μιά άφορητή και ζολάεισαν όσο μπορούσαν τον έρωσή του.

Αφού πέρασε μιά βδομάδα από την ημέρα της άναχωρήσεως της Φαουστίνας, ο πρίγκιπ έλαβε ένα γράμμα από τον Πορτόρα, τον διεθυντή του Όδειου της Νεαπόλεως, ο οποίος του έγγραφε ότι δέχτηκε με μεγάλη εύχαρίστηση στη σχολή του τη μικρή Φαουστίνα.

Σύμφωνα με τη γνώμη του Πορτόρα, τον οποίο οι σύγχρονοί του άνομαζαν «Πατριάρχη της μελωδίας», η Φαουστίνα μέσα σε λίγο διάστημα θα γινόταν ή καλύτερη του μαθητήα.

«Ποίν περάσουν τρία χρόνια, έγγραφε ο Πορτόρα στον Πρίγκιπα, όλος ο κόσμος θα μιλή με θαυμασμό για την κόρη του μαγείρου σας».

Έτσι ο πρίγκιπ Γαβριέλι, βόηξε επί τέλους κάτσο σκοπό στην άδεια ζωή του, ξεκάλχησε το πρώτο του γέφυ, τις καλές του προτιμήσεις και έν γενναί όλες του τις κλίσεις προς την πολιτέλεια και τη διασκέδαση, που τις είχε ξεχάσει στο μεταξύ.

Ο Γασταρίνο άπ' την άλλη μεριά, άφόντο ο κούρος του περιβαίλε τη θυγατέρα του με όλη του την εύνοια, προσταθοίσε να μαγειρεύη όσο μπορούσε πω καλά για να τον εύχαρίσει.

Ο κούρος, τον οποίο είχε όρσει ο Πορτόρα για την άνάδειξη του νέου καλλιτεχνικού άστέρου, έπλησίαζε.

Επί τέλους στις 15 Ιουνίου του έτους 1747 ο Γαβριέλι έλαβε άπ' τον «Πατριάρχη της μελωδίας» ένα γράμμα, στο οποίο του άνήγγελλε ότι το έρχόμενο Σάββατο θάρτανε στη Ρώμη μαζί με τη Φαουστίνα.

Με την εύκαρία αυτή, ο πρίγκιπ άποράσσει να δώσει μιά νεκτερνή μοοθή στην έπαυλή του, κοντά στην Πόρτα Πάσιλο, και άρχισε τις έτοιμασίες.

Το πάγκο της επανέως μεταβλήθηκε τότε σ' έναν άνειρώδη κήπο, όπου ή φύσις συναγωνίζοταν με την τέχνη, για να παρουσιάση ένα έξαίσιον, γοητευτικό και ποητικό θέαμα.

Επίπου στη λίμνη έπλεαν βενετιζές γάνδοιες με πολύχρωμα στολίδια και από κάθε δένδρο και κάθε κρήνη κρομιόνισαν κατάφοτοι καρποί.

Όλη ή άμμουδιά γύρω είχε στρωθεί με χαλία, κρομιμένα από φύλλα ρόδων και ποινθένά το πόδι δεν παύοισε καταγή.

Στην πλατεία Νοβόνα είχαν έγκαταπαθεί από κούρης άρκετοί θαλαμπόλοι, οι οποίοι περιμεναν την άφιξη της Φαουστίνας, του Πορτόρα, της Άντας και της θειά Βαρβάτσας.

Μόλις έφτασαν ή δυό νέες με τους συνοδοίς τον ώδηγήθησαν άμέσως σε μιά γεμονική κατοικία του πρίγκιπ, όπου άλλαξαν τά ρούχα τους και φόρεσαν πολυτέλεις άμφορές χορού. Έπειτα μπήκαν σε μιά γυαλόφρακτη άμαξα και τράβηξαν για την έπαυλή, άφιγοντας πλω μονάχη τη γερή Βαρβάτσα που είχε άνάγκη άναπαύσεως.

Η Φαουστίνα κι ή αδελφή της έπλεαν μέσα σε κήματα εύτυχίας. Σε λίγο έφτασαν τέλος στην έπαυλή, όπου τις περιμενε ο ύψηλος οικοδοσότης, μαζί με τους προσκαλεσμένους του, άνωτόμονα.

Η πρώτη έπίσκεψη της Φαουστίνας, μετά την άνταλλαγή των τυλιγών φιλοφρονήσεων, ήταν να φωνάξη τον πατέρα της που είχε να τον ιδή τόσο καιρό.

Ο Γασταρίνο, κρομιμένος πλω από ένα άγαλιμα και γεμάτος από ίπερηφάνεια και χαρά για την ίσποδηή των θυγατέρων του, άκωσσε τη φωνή της Φαουστίνας και ώμορσε προς τις κόρες του.
— Έδώ είμαι, κρομιούλες μου! κρίναίε. Καλώς ώρίσατε!...

Και έπειδή ο πρίγκιπ δεν γέλασε καθόλου, βλέποντας το ζοντρομάγειρο με την ποδιά και με τον κούρο ν' άγκαλιώξη τις κόρες του, ούτε και κανέναν άπ' τους άλλους τόλμησε να χρομιελώση εύνοια.

Άκόμα κι ή Όνωρινα, ή φιλενάδα του πρίγκιπ, κούταξε το συμπλέγμα αυτό μ' ενδιαφέρον και ώκολόγησε ότι ή σερνή ήταν πολύ συνηθισμένη.

Όταν όμως ο Πορτόρα έδωσε σε λίγο το μπράτσο του στη μαθητήα του και μπήκε μαζί της στη δειπνή άδουσα, ή Όνωρινα έσπρωξε σ' αυτή το ύψηλό της φίλον και ψέθρισε:

- Κούρα!...
- Τι θέλεις να πής; ώρτισε ο Γαβριέλι.
- Νά... Δεν κρομιώρησε; Η καμμένη ή Φαουστίνα άλλωθώριζε!... Έλαφρά βέβαια, αλλά πάντως άλλωθώριζε. Κούρα!...

Και ίσποθηρήκε ότι πάντοτε γ' αυτό, ένδο πραγματικά έννοιαθε μέσα της μιά κρυφή εύχαρίστηση.

Έπειτα από λίγο, οι προσκαλεσμένοι παρακάλεσαν τη νεοφερμένη καλλιτέχνη να τους τραγουδήση κι αυτή δέχτηκε, χωρίς να περιμένη περισσότερα παρακάλεση.

Τραγουδήσε ένα κομμάτι του Γαλέπα. Ο Πορτόρα την συνοδοίσε, κούζοντας πάνω. Η φωνή της Φαουστίνας προξένησε έξαιρετική έντύπωση. Είχε τόσο ζσηρότητα και τόσο έγγρασι, ώστε κάθε νότα που έβγαλε άπ' το στόμα της, άκωγιόταν σαν νάταν κρομιτάλινα!...

Η έπιτυχία της ήταν άφάνταστη. Κι όταν τελείωσε το τραγουδή, όλες ή κρομιές ζήτησαν να τη φιλήσουν. Την ίδια άξίωση πρόβαλαν και οι άνδρες.

Ο Γαβριέλι άκτινωδοίσε άπ' τη χαρά του. Η προβλέψεις του είχαν έπαληθεύσει κι ο θούμβος της προστατευμένης του ήταν πλήρης.

Ύστερ' από τον θούμβο της βροδιάς έκείνης, ή Φαουστίνα προσελήφθη στο θέατρο Λούβα, όπου ή άμφράσις της έσημείωσε καταπληκτική έπιτυχία.

Από δω άρχίζοιεν ή κατακτήσεις της νεοαρς καλλιτέχνης, κατακτήσεις, όχι πωά στο πεδίο της τέχνης, αλλά του έρωτος και της ζωής.

Ο πρώτος άνθρωπος που άγάπησε ή Φαουστίνα και σνεδεθεί μαζί του ασθηματικά, ήταν κάποιος Γαστάνο Γουαδανί, πρώτος ύψηφωνος του θέατρον Λούβα.

Ήταν ένας ώραιος νέος, πνευματόδης κι άξιαγάπητος. Όλες ή γυναίκες διαφιλονεικούσαν την εύνοιά του, αλλά λίγες μπορούσαν να κρομιθώδην ότι την είχαν άποκτησει.

Η Φαουστίνα κολακέντηκε όταν τον είδε για πρώτη φορά κρομιμένον μπρός στα πόδια της να της έξομολογής ή έκείνης, ή άξιαγάπητος. Άλλά όταν πέρασαν ή πρώτες συνηθειές και είδε ότι ο Γουαδανί δεν μπορούσε να της προσφέρει τίποτε παραπάνω άπ' την άγάτη του, κατέληφθη από άπογοήτηση.

Όλη της ή συμπάθεια προς τον καλλιτέχνη μεταβλήθηκε με μις σε άποστροφή. Κι όσο τρυφερότερα της φρονόταν έκείνος, άλλο τόσο τον άποστρεφόταν αυτή.

— Φύγε! Σε σχαίνομαι! του φώναζε και γροζιόντας του τις πλάτες, πήγαινε και κλειδοκάνανε στην κάμαρά της.

Τότε ο Γουαδανί άναγκάζοταν να καταφεύγη στην αδελφή της καλλιτέχνης, ή οποία έγνώριζε τις σχέσεις των και μεσολαθοίσε για τη συμπήλιση τους.

Η Άντα, ή οποία σπρωκτοδοίσε τον έρωτευμένο ύψηφωνο, πήγαινε στη Φαουστίνα, την παρακαλοίσε ή ίδια και κατόρθωσε να την έξομολογήση άπέναντι του φίλου της.

Μιά φορά ή Φαουστίνα έπρόκειτο να φροδηή κατά την προσεγή

Ο Γουαδανί έωυγε γεμάτος άπελυσία...

γείτα τον έρωτά του και ίπέκρησε εύκολα. Άλλά όταν πέρασαν ή πρώτες συνηθειές και είδε ότι ο Γουαδανί δεν μπορούσε να της προσφέρει τίποτε παραπάνω άπ' την άγάτη του, κατέληφθη από άπογοήτηση.

Όλη της ή συμπάθεια προς τον καλλιτέχνη μεταβλήθηκε με μις σε άποστροφή. Κι όσο τρυφερότερα της φρονόταν έκείνος, άλλο τόσο τον άποστρεφόταν αυτή.

— Φύγε! Σε σχαίνομαι! του φώναζε και γροζιόντας του τις πλάτες, πήγαινε και κλειδοκάνανε στην κάμαρά της.

Τότε ο Γουαδανί άναγκάζοταν να καταφεύγη στην αδελφή της καλλιτέχνης, ή οποία έγνώριζε τις σχέσεις των και μεσολαθοίσε για τη συμπήλιση τους.

Η Άντα, ή οποία σπρωκτοδοίσε τον έρωτευμένο ύψηφωνο, πήγαινε στη Φαουστίνα, την παρακαλοίσε ή ίδια και κατόρθωσε να την έξομολογήση άπέναντι του φίλου της.

Μιά φορά ή Φαουστίνα έπρόκειτο να φροδηή κατά την προσεγή

παράστασι ένα φάρμακον πράσινο, τὸ ὁποῖο, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Γουαδανί, δὲν τῆς πῆγαινε καθόλου.

Ἐπακολούθησε ζωηρὴ συζήτηση ἀναματαξῶ τους καὶ ἡ συζήτηση κατέληξε σὲ φιλονεικία, γιὰτὶ ὁ ἡμίφωνος δὲν ἔννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

- Δὲν μὲ μέλλει καθόλου γιὰ τὸ γούστο σου, τὸ φωνάζει τέλος ἡ καλλιτέχνης. Θὰ τὸ φορέσω, γιὰτὶ ἔτσι μ' ἀρέσει...
- Δὲν θὰ τὸ φορέσεις... Ὁχι...
- Ποῦς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;
- Ἐγὼ!
- Ἐπὸ! Καὶ πῶς;
- Θὰ τὸ στίξω!...

— Ἄ, ἔτσι; Τὸ λέξ στα πωστά σου πῶς θὰ τὸ στίξῃς;

— Προκειμένου νὰ παρωσιαστῆς στὸ κοινὸ ἄσχημ, τί δὲς νὰ κάμω;

— Ἀσχημ! Ἄν ὄμως, κύριε, μὲ βροῖσεις ἄσχημ, γιὰτὶ λέξ πῶς μὲ λατρεῖς; Κ' ἀφοῦ ἔξοεις πῶς δὲν σ' ἀγαπᾷ, γιὰτὶ μὲ πνίγεις μὲ πῆς τριφασοτίτες σου;

— Φαουστίνα!...

— Σιωπή! Αὐτὴ ἡ ζοή διαρκεῖ τώρα δεκαπέντε μῆνες... Δεκαπέντε μῆνες εἴμα δυστηχιζομένη...

— Ἄ!...

— Μάλιστα, κύριε. Ἀφῆσε μὲ λοιπὸν ἤσχημ. Πάγε λοιπὸν τῆς ἐπισκέψῃς σου καὶ ξεφορτωσοῦ με, γιὰτὶ στὴν Ἰταλία ὁ-τάχουν νόμοι!...

Ἡ Γουαδανί ὄρασε. Τὸν ἀπειλοῦσε σὰν νῆταν ἕνας κοινὸς λοιποδότης. Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια του στὰ λόγια τῆς αὐτᾶ ζήτησης ἀγέροχη.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀστυνομικούς, κυρία, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ μένα, τῆς εἶπε. Σοῦ ὀραζομαι πῶς εἶνε ἡ τελευταία φορὰ πὸν περῶ τὸ κατόφλι σου...

— Τόσο τὸ καλύτερο λοιπὸν! Ὅρα καλὴ!...

Καὶ ὁ Γουαδανί ἔφυγε, γεμάτος ἀπελπισία... Κράτησε ὅμως τὸν ὄρο του. Ἐκλαψε, πόνεσε, ἀλλὰ δὲν γύρισε πίσω.

Ἡ Φαουστίνα δὲν λυτήθηκε καθόλου γι' αὐτὸ. Ἀντιθέτως μάλιστα εὐχαριστήθηκε.

Ἡ μερὴ Ἄνιτα ὄμως ἔκλαψε, ἔκλαψε πικρά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΧΟΡΟΙ Κ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πὸ προσφιλεῖς χοροὺς τῶν παλαιότερων χρόνων ἦταν καὶ ἡ περίφημη ἀπόκλιμα, τῆς ὁποίας ἐφευρέτης θεωρεῖται κάποιος Βορμῆς, ὀνομαζομένη Ἄννα Σλετσόν.

Ἡ Ἄννα αὐτὴ, ἡ ὁποία ἀνῆκε στὰ κατώτερα λαϊκά στρώματα, ὑπηρετοῦσε ἐκεῖνον τὸν χορὸ ὡς δοῦλη στὴν πόλι Ἐλμπταινίτζε στὸ σπῆ ἐνὸς πλουσιῶν ἀρχοντος.

Μιά μέρα ὁ ἀρχοντας θέλησε νὰ δώσει ἕνα πλοῦσο συμπόσιο, ὅπου προσκάλεσε πολλοὺς φίλους του, μετὰ τὸν ὁποῖον καὶ τὸ διάσημο ἀρχοντοκόκκ Ἰοσήφ Νερσίδα.

Μετὰ τὸ γεῖμα, ὁ οἰκοδεσπότης προσκάλεσε τὴν Σλετσόν νὰ χορεύῃ διαφόρους χωριάτικους χοροὺς, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς συνδυατημένους του.

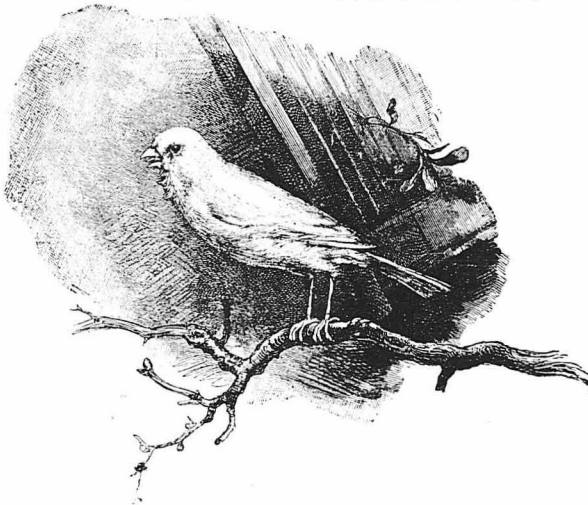
Ἡ Ἄννα ἄρχισε πραγματικὰ νὰ χορεύῃ, ἀλλὰ ὁ χορὸς τῆς εἶχε κατὰ τὸ κανονικο, τὸ πρωτοφανές, τὸ θαυμαστὸ καὶ τὸ ἀγνωστο.

Τότε ὁ ἀρχοντοκόκκ, ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν νεαρὴ χορευτρία, ἀρπάξε ἀμέσως ἕνα μολύβι καὶ, παρκαλονηθὴντας τὸ χορὸ τῆς, συνένεσε μιὰ μαγευτικώτατη πόλκα, ἡ ὁποία σὴν—σὴν διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡ «καυζοφῆμα», ἄλλος περίφημος χορὸς τῶν πατέρων μας, εἰσήχθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ βασιλικὴ σχολὴ τῆς Δρέσδης ἀπ' τὸν βασιλεῦα τῆς Πολωνίας Ἀύγουστο Γ' καὶ πῆρε τὸ ὄνομα τῆς ἀπὸ τὸ πολωνικὸ διαμέρισμα Μοξόβια, ἀπ' ὅπου ἀρχικῶς προήλθε.

Ἡ «κωντρολλέ» ἦταν χορὸς ἀγγλικῆς ἐφευρέσεως, ὁ ὁποῖος εἰσήχθη τὸ 1710 στὴ Γαλλία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Ἐὐρώπη.

Τὸ «βράλ», τέλος, κατὰγεται ἀπ' τὴ Γερμανία.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΙΩΝ

Τάξις καὶ ἐργασία. Ἡ βασιλίσσης καὶ τὰ ἄλλα μυρμηγκία. Ἡ διαφορὴ ἀσχολίας τῶν μυρμηγκιῶν. Ἡ ζωντανὴ ἀποθήκη γιὰ τὸ μέλι. Πῶς ἀναγινωρίζονται τὰ μυρμηγκία μεταξὺ τους. Ἡ ἀλληλεβοήθεια τῶν μυρμηγκιῶν. Οἱ κόπει τῶν μυρμηγκιῶν. Οἱ μυρμηγκοπέλεμοι. κτλ. κτλ.

Ὁς γνωστόν, ἡ τάξις πὸν ἐπικρατεῖ στὴν ἐργασία καὶ ἐν γένει στὴ ζοή τῶν μυρμηγκιῶν, εἶνε ὑποδειγματικὴ.

Κάθε μυρμηγκία ἔχει τὴ δουλειά του, στὴν ὁποία ἐπιδοδεῖται μὲ ζῆλο καὶ τὴν ὁποία δὲν ἔννοει νὰ ἐγκαταλείψῃ μὲ καμιά πρόσφαση.

Ἡ «βασιλίσσης» ἔχουν χορὸς νὰ γεννοῦν ἀγά καὶ νὰ ἐξασφαλίζω τὴ διαβίωσι τοῦ λαοῦ των. Τὰ ἄλλα μυρμηγκία τῆς θεωροῦν μῆτερες των, τῆς προστατεύουν καὶ τῆς σέβονται.

Μόνον τὰ ἀρσενικὰ μυρμηγκία εἶνε τεταγμένα καὶ δὲν κάνουν τίποτε οὔτε τὴν ἀνοιξί, οὔτε τὸ καλοκαίρι, τελευτᾷ τὸ μισὸ χρόνο.

Οἱ θηλυκοὶ ὄμως σὴνἀδελφοὶ τους τὰ ἀφάνουν ἀνεξοχλήτως καὶ περιμενοῦν νὰ φθάσῃ τὸ φθινόπωρο, ὅποτε πεθαίνουν ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

Τὰ μικρότερα μυρμηγκία ἀρσενικῶν ἀποκλειστικὰ στὴν περιπολῆ τῶν αὐγῶν καὶ δὲν βγαίνουν καθόλου ἔξω ἀπ' τῆς φώλης σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἔχουν ἀκόμα πολὺ τριφροδὸ δέμα καὶ περιμενοῦν νὰ γίνῃ σκληρὸ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ὑποφέρουν τοὺς κόπους τῆς δουλειᾶς.

Τὰ ἐργατικὰ μυρμηγκία, τέλος, κάνουν διαφορὸς δουλειές. Ἄλλα προσορίζονται νὰ φυλάνε τοὺς διαδορούς των φωλιῶν τους, οἱ ὁποῖοι εἶνε τόσο στενοὶ, ὅστε σὲ περὶτοσσι ἐφόδου, ν' ἀποκορῆ τοὺς ἐχθροὺς κα' ἕνα μόνον μυρμηγκία.

Ἄλλα τοποθετοῦν καὶ στοιβάξουν τῆς προμήθειες σὸν μεγάλο κεντρικὸ διαμέρισμα τῆς κατοικίας των καὶ ἄλλα βγαίνουν πρὸς ἀναζήτησι τροφῆς καὶ πρὸς... καλλιέργειαν τῶν κτημάτων.

Ἄλλα, τέλος, μυρμηγκία ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὴ ἀσχολία νὰ καταπίνου τὸ μέλι πὸν συλλέγουσιν οἱ σὴνἀδελφοὶ τους, γὰ τὸ ἀποθηκεῖον μέσα... στὴν κοιλία τους καὶ νὰ τὸ μοιράζωιν διαν τους τὸ ζῆτρον.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἡ κοιλία τους φουσκώνει ὑπερβολικὰ, τὰ κεντρία, μὴ μποροῦντας νὰ βγοῖν ἔξω ἀπ' τὴ μυρμηγκοφωλιὰ.

Ἐκτὸς τῶν κοινῶν, τῶν σὴνθηθισμένων, τῶν ἐργατικῶν μυρμηγκιῶν, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα πολὺ μεγαλειότερα πὸν ἔχουν σὴνθηθις μῆτρο κεφάλι.

Τὰ μυρμηγκία αὐτὰ, ἄν καὶ ὀνομαζοῦνται πολεμικά, δὲν λαμβάνουν μέρος σὸν πολέμους, ἀλλὰ χρησιμεῖουν μᾶλλον ὡς φρουροὶ σὸν μυρμηγκοφωλιές, τῆς ὁποῖες προστατεύουν ἀπὸ κάθε ἐχθρικὴ ἐπίθεσι.

Τὰ μυρμηγκία ἀναγινωρίζονται πολὺ καλά μεταξὺ τους καὶ διαν μέσα σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιὰ κατεῖ ἕνα ξένο μυρμηγκία, τὰ ἄλλα ἐπιτίθενται ἐναντίον του καὶ τὸ βιάζωιν μὲ τὸ στανὸ ἔξω ἢ τὸ θανατοῦν, χορὸς διατυπώσεως.

Ἄν ὄμως πάρε κανεὶς ἀπὸ μιὰ μυρμηγκοφωλιὰ ἀγά, τὰ ἀφάνει σὲ μιὰ ἄλλη καὶ κατόπιν, ἀφοῦ ἐκκολληθοῦν, τὰ μεταφέρει στὴν πρώτη φωλιὰ, τότε τὰ μυρμηγκία τῆς φωλιᾶς αὐτῆς, ὄχι μόνον δὲν δώχουν τὰ νεοφερμένα, ἀλλὰ τὰ κρατοῦν μ' εὐχαριστῆσι μαζὺ τους.

Τὰ μυρμηγκία βοηθοῦνται πολὺ μεταξὺ τους καὶ ἔχουν ἀνεπτυγμένο σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ ἐνστικτο τῆς ἀλληλοεὐποθηρείως. Ὅταν ἕνα μυρμηγκία βρεῖ κάττι σὸν ὄρομ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ τραβήξῃ μοναχὸ του, τότε καταφευγεῖ στὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα τοῦ παρέχουν ἀμέσως τὴ σὴνδρομὴ τους.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν μυρμηγκιῶν περιλαμβάνονται καὶ οἱ λεγομένοι μὸνμῆγκες—γεωργοὶ, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν ἱδιος στὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ.

Ἡ κατοικίε τῶν μυρμηγκιῶν αὐτῶν ἔχουν ὄλες διπλα τους ἀπὸ ἕναν κῆπο, τὸν ὁποῖο οἱ ἄννοικοὶ τους καλλιέργουν μὲ φροντίδα.

Μέσα σὸν κῆπου αὐτοὺς ὑπάρχει ἕνα εἶδος μωνταριῶν πολὺ θρεπτικῶν, τὸ ὁποῖο τὰ μυρμηγκία ληπίνουν μὲ τὰ φύλλα διαφόρων δένδρων.

Τὰ φύλλα αὐτὰ, ἀφοῦ τὰ μεταφέρουν ἐκεῖ, τὰ κόβου σὲ μικρὰ κομμάτια, τὰ ὁποῖα ἐπιπὰ μεταβάλλου μὲ τὰ δόντα τους σὲ πολτὸ καὶ τὰ βάζου μέσα στὴ γῆ, σκαθοντάς τὴν μὲ τὰ πόδια τους.